

Sygn. akt I CSK 245/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. T.
przy uczestnictwie D. T.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania D. T. na rzecz wnioskodawczyni M. T. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 grudnia 2016 r. uczestnik postępowania D. T. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. z powołaniem się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Skarżący uczestnik postępowania nie wywiódł w sposób przekonujący, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu pominięcia przez Sąd drugiej instancji wniosków dowodowych zgłoszonych przez uczestnika postępowania w piśmie z dnia 20 listopada 2015 r. Należy mieć bowiem na względzie, że wskazaną przez Sąd drugiej instancji podstawą pominięcia tych wniosków stanowił przepis art. 381 k.p.c., według którego sąd drugiej instancji uprawniony jest do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, zaś z okoliczności sprawy nie wynika, iż potrzeba powołania się na stosowne fakty i dowody wynikła później. Skarga kasacyjna w ogóle nie zawiera zarzutu naruszenia tego przepisu przez Sąd drugiej instancji. W odniesieniu do treści art. 381 k.p.c. w orzecznictwie zwraca się ponadto uwagę, że sąd drugiej instancji na podstawie tego przepisu nie jest zobowiązany do powtórzenia dowodów przeprowadzonych w pierwszej instancji jedynie dlatego, że strona nie jest zadowolona z ich rezultatu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2015 r., I UK 378/14, nie publ. oraz wyrok z dnia 28 marca 2014 r., III CSK 150/13, nie publ.).

Oceniając, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uwzględniono także treść art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Dotyczy to także zakazu formułowania innych wprawdzie dopuszczalnych zarzutów naruszenia prawa procesowego albo materialnego, które w istocie zmierzają do podważenia oceny dowodów i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych przez Sąd drugiej instancji. Dotyczy to szeregu zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej – których część zawiera w sobie nawet niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. – stanowiących niedopuszczalną próbę wzruszenia oceny dowodów i dokonanych w sprawie ustaleń przez Sąd drugiej instancji.

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

aj